

Arrest

nr. 44 476 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN BELLINGEN, loco advocaat S. DE BRAEKELEER, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Gjakovë en bezit u het Kosovaarse staatsburgerschap.

In 1988/1989 trok u zonder concrete aanleiding naar Duitsland, waar u asiel vroeg.

In 1992 trouwde u met P.(...) E.(...) M.(...), een Duitse van Poolse origine.

Op basis van uw huwelijk met een Duits staatsburger verkreeg u verblijfsdocumenten in Duitsland en trok u uw asielaanvraag in.

In 1998/1999 scheidde u van uw echtgenote. Aangezien u langer dan drie jaar getrouwd was geweest, behield u uw verblijfsdocumenten.

U werd depressief na uw scheiding. In 2003 werd u na roekeloos rijden opgesloten in Duitsland.

Toen bleek dat de Duitse autoriteiten u wilden repatriëren vroeg u, op aanraden van uw toenmalige advocaat, op 23 april 2003 opnieuw asiel.

Uw asielaanvraag werd geweigerd en u werd op 14 mei 2005 alsnog gerepatrieerd naar Kosovo. Tijdens uw verblijf in Duitsland werd uw broer F.(...) in 2000 door enkele Albanezen neergeschoten op verdenking van collaboratie met de Serviërs. Uw broer F.(...) zou samen met uw neef, M.(...), en met F.(...), een ander familielid, tijdens het gewapende conflict in Kosovo op bevel van de Serviërs etnische Albanezen geslagen hebben en hun huizen geplunderd hebben. Ook uw vader zou met Serviërs hebben samengewerkt tijdens de oorlog. Hij zou namen van etnische Albanezen hebben doorgegeven aan een reservist van de politie, waardoor de betrokkenen werden gearresteerd.

Sinds uw terugkeer werd u een zestal keer geslagen door Albanezen op straat nadat ze u herkend hadden als de broer van F.(...).

Nadat u zich een aantal keer liet doen, begon u zelf ook te vechten. Bij deze gevechten werd u zelf éénmaal met een mes gestoken en een andere keer stak u iemand met een mes. Op straat werd u bovendien geregeld beledigd door Albanezen. Er werden stenen naar u gegooid en er werd naar u gespuwd. Naar aanleiding van de gevechten kwam de lokale politie enkele keren tussenbeiden. U werd ondervraagd over het gebeurde en uw verklaringen werden genoteerd. De politie stelde de zaak te onderzoeken en ondervroeg enkele burens, waarvan u meent dat ze vrienden zijn van uw belagers. Na één van de vechtpartijen werd u gedurende een maand in voorarrest opgesloten. Omwille van de vechtpartijen werd u meerdere keren door de rechtbank opgeroepen. Soms werd u opgeroepen als verdachte en soms als klager.

U bent nooit op deze convocaties ingegaan omdat u meent dat het niets zou opleveren. Tevens werd u soms door de politie thuis gezocht.

In Kosovo probeerde u enkele keren zelfmoord te plegen. U werd toen steeds naar een psychiater gebracht, waar u medicijnen kreeg voor geschreven.

Uiteindelijk verliet u in september 2008 Kosovo richting België, waar u op 8 september 2008 asiel vroeg. In 2009 werd uw vader op straat aangereden door Albanezen. U meent dat het komt door wat uw familie gedaan heeft tijdens de oorlog. De politie kwam ter plaatse om de nodige vaststellingen te doen. De daders werden geïdentificeerd en de zaak moet nu voor de rechtbank komen.

U bent in het bezit van uw UNMIK-geboorteakte.

Verder legde u volgende documenten voor: een kopie van de Servische identiteitskaart van uw broer, F.(...), twee geboorteaktes van uw broer F.(...) en drie gerechtelijke documenten betreffende de beschieting van uw broer F.(...). Hieruit blijkt dat zijn belagers in september 2000 tot een gevangenisstraf van vijf jaar werden veroordeeld.

Voorts legde u nog een medisch rapport betreffende de vaststelling van schietwonden bij F.(...), een proces-verbaal van de politie betreffende de vaststellingen van het verkeersongeval waarbij uw vader betrokken was, een medisch attest over de verwondingen van uw vader na dit verkeersongeval; een brief van uw vader betreffende het verkeersongeval en meerdere medische attesten waaruit blijkt dat u een psychiater in België raadpleegt, neer. “

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in

het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld.

Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle

initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat uw asielaanvraag betreft, dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele fundamentele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst verklaarde u vrijwillig in 2002 Duitsland verlaten te hebben en naar Kosovo teruggekeerd te zijn. U was depressief geworden na uw echtscheiding en u wou zelfmoord plegen. U had toen nog geldige verblijfsdocumenten in Duitsland (gehoor CGVS, d.d. 20.02.2009, pp. 3-4).

Tijdens uw gehoor op 26 oktober 2009 bevestigde u in 2002 naar Kosovo teruggekeerd te zijn en stelde u na uw asielaanvraag in 1988/1989 geen nieuwe asielaanvraag in Duitsland te hebben ingediend (gehoor CGVS, d.d. 26.10.2009, p. 3).

Na confrontatie met informatie aanwezig in uw dossier, gaf u toe tot 2003 in Duitsland gebleven te zijn. U diende er een tweede asielaanvraag in op 23 april 2003 en na dat deze werd geweigerd, werd u naar Kosovo gerepatriëerd (gehoor CGVS, d.d. 26.10.2009, p. 3).

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, bevestigde u enkel uw repatriëring en uw tweede asielaanvraag (gehoor CGVS, d.d. 26.10.2009, pp. 3-4).

Vervolgens is het opmerkelijk dat u voor de Duiste asielinstanties in 2003 verklaarde van Albanese origine te zijn, terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde een Roma-zigeuner te zijn (gehoor CGVS, d.d. 20.02.2009, p. 2). Bovendien spreekt u amper een woord Romani. Eenvoudige woorden zoals water, brood of hallo kon u niet naar het Romani omzetten. (gehoren CGVS, d.d. 20.02.2009, p. 8 en d.d. 26.10.2009, p. 4).

Wat betreft uw familie die tijdens de oorlog met de Serviërs zouden samengewerkt hebben, legde u evenmin coherente verklaringen af.

U verklaarde aanvankelijk niet te weten wie van uw familie de Serviërs hielp (gehoor CGVS, d.d. 20.02.2009, p. 10). Later verklaarde u dat het uw neef, F.(...), M.(...), een ander familielid en uw broer F.(...) waren die met de Serviërs hadden samengewerkt (gehoor CGVS, d.d. 20.02.2009, pp.15, 17). Bij uw tweede gehoor stelde u dat ook uw vader tijdens het gewapende conflict met de Serviërs had samengewerkt (gehoor CGVS, d.d. 26.10.2009, p. 5).

Gevraagd waarom u dit bij uw eerste gesprek verzwegen had, stelde u dat niet te willen zeggen (gehoor CGVS, d.d. 26.10.2009, p. 7). Bovenstaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Hoe dan ook, wat betreft de problemen die u zou gehad hebben in Kosovo naar aanleiding van de door u aangehaalde samenwerking van uw familie met Serviërs tijdens de Kosovo-oorlog (vechten steekpartijen met etnische Albanezen), dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Uit uw verklaringen blijkt dat de politie n.a.v de verschillende vechtpartijen waarbij u betrokken geraakte, is tussengekomen en dat er getuigen werden gehoord (gehoor CGVS, d.d. 20.02.2009, pp. 11-12). Bovendien werd u door de rechtbank opgeroepen voor gehoor (gehoor CGVS, d.d. 26.10.2009, p. 10).

Uit de door u overgemaakte documenten blijkt voorts dat de belagers van uw broer, F.(...), werden veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf wegens poging tot moord.

Tot slot is de politie eveneens tussengekomen nadat uw vader in 2009 werd aangereden. De politie kwam ter plekke vaststellingen doen en de zaak werd overgemaakt aan de rechtbank, waar die nog steeds hangende is (PV inzake verkeersongeval in administratieve dossier, gehoor CGVS, d.d 26.10.2009, pp. 5-6).

Uit informatie van het Commissariaat-generaal, verzameld tijdens voornoemde missie naar Kosovo in september 2009, komt bovendien naar voor dat er de laatste jaren geen veiligheidsincidenten tegen de RAE-gemeenschap plaatsvonden in uw gemeente. Zo werden er ook geen veiligheidsincidenten met terugkeerders geregistreerd. Door het bureau van de gemeenschappen van Gjakovë werden bovendien specifieke maatregelen genomen om de civiele registratie en de uitreiking van persoonlijke documenten aan gerepatrieerde personen te vergemakkelijken. Deze maatregelen beogen voornamelijk RAE-terugkeerders. Verder blijkt dat Roma over een volledige bewegingsvrijheid beschikken. Roma worden binnen uw gemeente vertegenwoordigd door het PREBK (United Democratic Party of Roma of Kosovo), het "bureau van de gemeenschappen" en via het "comité van de gemeenschappen". Verder zijn er enkele NGO's actief in de gemeente die zich het verbeteren van de situatie van de Roma tot algemeen doel stellen.

Wat betreft uw psychische problemen, zoals gestaafd door uw medische attesten, dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich niet zonder meer verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Eén van uw medische attesten stelt dat u het slachtoffer bent geworden van traumatiserende en discriminerende situaties in uw land.

Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn gezondheid bevat een weergave van een ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een depressie heeft sinds uw echtscheiding en dat u hierdoor meerdere zelfmoordpogingen ondernam (gehoor CGVS, d.d 20.02.2009, p. 4). In Kosovo werd u hierna steeds naar een psychiater gebracht, waar u medicatie kreeg. U heeft nooit vrijwillig een behandeling opgestart.

Uw verklaring als Roma niet naar een arts te kunnen gaan, wordt tegengesproken door het feit dat u steeds naar een psychiater werd gebracht en medicijnen kreeg (gehoor CGVS, d.d 26.10.2009, p. 12). Voor een beoordeling van medische problemen dient u voorts een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten tot de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg....).

Wat betreft de discriminerende situaties waarvan één van uw medische attesten gewag maakt dient verwezen te worden naar voorgaande vaststelling dat om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Persoonlijk haalde u tijdens uw gehoren geen discriminerende behandeling aan.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u toegang had tot de gezondheidszorg in Kosovo. Na uw zelfmoordpogingen werd u meermaals naar een psychiater gebracht, waar u medicatie kreeg voorgeschreven.

Wat betreft uw werkloosheid, stelde u geen werk bij Albanezen gezocht te hebben omdat u Albanezen niet kan uitstaan. Bij Roma zocht u werk, maar aangezien Roma zelf amper werk hebben, vond u geen werk (gehoor CGVS, d.d 20.02.2009, pp. 3-4).

Uit informatie blijkt dat een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten voor de RAE vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten.

De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Uw verklaring zich niet opnieuw geregistreerd te hebben in Kosovo na uw repatriëring omdat daar amper iets is en geen UNMIK-identiteitskaart aangevraagd te hebben omdat u dat niet interesseerde (gehoor CGVS, d.d 20.02.2009, p. 7), kunnen echter geenszins weerhouden worden ter staving van een discriminerende behandeling. Hierbij aansluitend kan verwezen worden naar de eerder vermelde maatregelen die in uw gemeente genomen worden om de civiele registratie en de uitreiking van persoonlijke documenten aan gerepatriëerde personen te vergemakkelijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en die van uw broer F.(...) staan niet ter discussie. Het feit dat F.(...) beschoten werd en dat zijn belagers veroordeeld werden, wordt evenmin in vraag gesteld. Het proces-verbaal over het verkeersongeluk waarbij uw vader betrokken was, betreft enkel de vaststellingen van wat gebeurd is. Het laat geenszins toe te besluiten dat uw vader opzettelijk zou zijn aangereden. Het medische attest inzake uw vader laat evenmin toe tot dergelijk besluit te komen. De brief van uw vader ten slotte kan niet als objectieve bron weerhouden worden.

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 maart 2010 een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal zich enkel gebaseerd heeft op eigen informatiebronnen om de asielaanvraag te weigeren, en had ook nog andere bronnen moeten raadplegen. Hij verklaart immers dat de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, niet strookt met de realiteit in Kosovo en haalt zelf een jaarverslag aan van "Human Rights Watch" en "Amnesty International" van 2010 (stukken 8 en 10) waaruit volgens hem blijkt dat de politie pas een klacht zal onderzoeken zo ze onder druk wordt gezet. Hij meent overigens dat volgens het UNHCR nog steeds nood is aan internationale bescherming (stukken 8 en 9).

Hij verklaart verder dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn psychische problemen en wijt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet alleen aan deze problemen en aan medicatie waardoor hij verward was, maar ook aan stress die het verhoor met zich mee bracht. Dat hij tijdens het ene verhoor bepaalde zaken niet en tijdens het tweede verhoor wel, vertelde, betekent volgens verzoeker niet dat er kan getwijfeld worden aan zijn goede trouw.

Hij wijst er nog op dat zijn ene broer asiel gekregen heeft in Frankrijk -doch nog wacht op verblijfsdocumenten- en dat zijn andere broers en zus in Duitsland asiel gekregen hebben. Uit deze erkenningen leidt verzoeker af dat hij eveneens bescherming verdient.

Vervolgens haalt verzoeker de vluchtelingendefinitie aan en stelt dat hij voldoet aan de daarin drie vermelde voorwaarden om als vluchteling erkend te kunnen worden: hij bevindt zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft, hij kan geen nationale bescherming inroepen, "minstens dit geen nuttig

gevolg heeft”, en hij vreest voor vervolging “gelet op de aanvallen op verzoeker zelf, zijn vader en de moordpoging op zijn broer”.

Verzoeker merkt nog op dat hij een procedure “artikel 9 ter” van voormelde wet van 15 december 1980 heeft opgestart en legt hiertoe een door hem geschreven brief neer -zonder vertaling- en een medisch verslag.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd en gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad stelt vast dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier.

De Commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Bovendien merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal zijn conclusie niet alleen baseerde op het eigen missierapport, maar dat er eveneens rekening werd gehouden met verschillende andere bronnen die een beeld schetsen van de huidige situatie in Kosovo.

Verzoeker uit op een algemene wijze kritiek omtrent de tegenstelbaarheid van deze bronnen, maar vermag daarmee evenwel niet de juistheid van de informatie van de Commissaris-generaal te weerleggen. Bovendien tonen ook de rapporten die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift, geenszins aan dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert, onjuist is. Verzoeker onderlijnt diverse passages in deze rapporten met betrekking tot incidenten waarvan Roma het slachtoffer waren in 2009. In deze rapporten staat echter telkens ook aangegeven dat Eulex of de KPS een onderzoek opende.

Zowel uit de informatie toegevoegd door verzoeker als uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat zowel lokale als internationale autoriteiten in Kosovo in staat zijn effectieve bescherming te bieden.

Zo de autoriteiten de plicht hebben om middelen in te zetten om hun burgers te beschermen, gaat het evenwel niet om een resultaatsverbintenis.

Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst geen bescherming kan krijgen.

De Raad leest in het administratief dossier dat de verzoeker werd opgeroepen voor twee verhoren, dat hij tijdens deze verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Servo-Kroatische taal machtig is.

De Raad merkt overigens op dat uit de verhoorverslagen van 20 februari en 26 oktober 2009 blijkt dat de verhoren op normale wijze hebben plaatsgevonden.

Ondanks verzoekers gebruik van medicatie en de stress en stress tijdens de verhoren, mag in redelijkheid van hem worden verwacht dat hij in staat is zijn beweerde origine aannemelijk te maken en het juist aantal asielaanvragen op te geven die hij in Duitsland heeft ingediend.

Zijn verklaringen voor de Duitse autoriteiten dat hij van Albanese origine was, terwijl hij voor de Belgische asielinstanties aangaf van Roma origine te zijn, hebben volgens de Raad niets van doen met medicatie en stress; hetzelfde geldt voor zijn toegeven, pas na confrontatie, in Duitsland een tweede asielaanvraag te hebben ingediend.

Uit de medische attesten blijkt bovendien niet dat verzoeker specifiek aan geheugenproblemen lijdt. Evenmin maken de medische attesten melding van het feit dat verzoeker in de onmogelijk zou verkeren om gehoord te worden op het Commissariaat-generaal.

Bijgevolg wordt er geen verband aangenomen tussen zijn geestestoestand de zware tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas waardoor de vastgestelde inconsistenties dan ook staande blijven.

De Commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding en heeft terecht besloten dat *“Bovenstaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang”*.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Bovendien dient een asielzoeker in iedere fase van het onderzoek op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze zijn asielrelaas weer te geven zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet. Het vergelijken van verklaringen afgelegd op de verschillende verhoren is dan ook een nuttige methode om de waarachtigheid van de ingeroepen feiten na te gaan.

Op verzoekers grief dat hij als vluchteling erkend dient te worden gezien zijn broers en zus al erkend zijn in een andere Europese lidstaat, antwoordt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld wordt waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Bovendien legt verzoeker niet eens een bewijs voor van de -beweerde- erkenning van zijn broer of diens verblijfsstatus in Frankrijk en verduidelijkt hij op geen enkele manier op welke wijze de erkenning van zijn familieleden de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen ombuigen.

Zijn verwijt dat de Commissaris-generaal hier geen onderzoeksdaden naar heeft verricht is evenmin dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekers psychische problemen niet onder het toepassingsgebied valt van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, noch verband houden met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet.

Zo stelt de Commissaris-generaal terecht dat de door verzoeker neergelegde medische attesten *“geen uitsluitsel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een depressie heeft sinds uw echtscheiding en dat u hierdoor meerdere zelfmoordpogingen ondernam”* en dat *“Uw verklaring als Roma niet naar een arts te kunnen gaan, wordt tegengesproken door het feit dat u steeds naar een psychiater werd gebracht en medicijnen kreeg (gehoor CGVS, d.d 26.10.2009, p. 12).”*

Verzoeker weerlegt in zijn verzoekschrift deze motivering niet waardoor deze dan ook staande blijft.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan stellen en bij terugkeer het risico loopt vervolgd te worden. De Raad schaaft zich dan ook achter de motivering in de bestreden beslissing. Bijgevolg kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend.

2.4. Verzoeker voert ook nog een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij meent in aanmerking te komen voor de bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c van voormelde wet van 15 december 1980 gezien volgens hem de toestand in zijn land van herkomst *“dermate onstabiel en onveilig is dat de facto elke Roma er in gevaar is en internationale bescherming behoeft”*. Hij verwijst hier nogmaals naar de door hem toegevoegde informatie (stukken 8 en 9).

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980 beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat niet voldaan is aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4 §1 van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan stellen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift -met een verwijzing naar uittreksels uit “Human Rights Watch: World report 2010”- geen enkel stuk bijbrengt dat zijn bewering als zou er in Kosovo een gewapend conflict aan de gang zijn in de zin van artikel 48/4, §2, c., hard kan maken. Nergens in deze verslagen is er immers sprake van een gewapend conflict.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.
Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE